

Vi kan ikke komme udenom, at antallet af familiesammenføringer og en god integration hænger sammen. Unge føler sig danske, men har en anden etnisk baggrund, og når de så vælger at gifte sig med en fra deres forældres hjemland, kommer der en ny førstegenerationsindvandrer til Danmark, og så skal integrationen starte forfra. Det gør det sværere for børnene at blive godt integreret. Det gør det sværere, hvis forældrene ikke er det, og eksempelvis er sproget i hjemmet meget afgørende, og man kan let se, at det er skruet uden ende, hvis ikke man gør noget. For os har det været vigtigt, især på ligestillingsområdet, at tage fat her.

Når det gælder ansvaret for de svageste, om man skal tage kollektivt ansvar for dem, så synes vi, at det netop er det, vi gør ved at støtte 24-års-reglen. Vi mener faktisk, at det store fællesskab, der hedder det danske samfund, der hedder danske unge mennesker, også må være med til at tage ansvar for nogle af sine brødre eller søstre, som er født her og har dansk statsborgerskab, men måske har en anden etnisk baggrund. Nogle er fastlåst i et mønster, som de i øvrigt ikke bryder sig om, og som de gerne vil ud af, men de føler sig presset af deres forældre. Det ansvar må andre danske unge også være med til at tage. Derfor har vi støttet 24-års-reglen og gør det fortsat.

Vi mener ikke, at danske unge er ofre. Vi mener ikke, at danske unge er svage. Vi mener til gengæld, at man i politik må tage et ansvar, og nogle gange kan det politiske valg være med til, at nogle andre også må være med til at tage ansvar. Det er sådan set politikernes rolle at sikre, at mennesker tager ansvar, hvis man fra Folketingets side kan skabe flertal for det. Det er det, vi gerne vil gøre, når vi støtter en 24-års-regel.

Formanden:

Så kan vi gå videre i ordførerrækken med hr. Søren Krarup.

Søren Krarup (DF):

Dette er et lovforslag, som vi selv har været med til at udforme, og det siger derfor sig selv, at vi støtter det.

Forslaget råder som bekendt bod på en uheldig og utilsigtet faktor ved den udlændingelovgivning, der blev vedtaget i sommeren 2002, og som har været en stor succes.

Som det vil vides, lykkedes det os jo med denne lovgivning at få bragt antallet af familiesammenføringer kraftigt ned, ligesom den mas-

sive indvandring til Danmark via flygtningelovgivningen blev stærkt hæmmet.

Kl. 17.35

Vi har karakteriseret det, der skete for snart 1½ år siden som en danmarkshistorisk begivenhed, der rullede katastrofen med udlændingeloven af 1983 tilbage. Vi har sammen med befolkningens store flertal glædet os over, at der blev taget skridt til at standse udviklingen af Danmark hen imod et indvandrerland.

Men der viste sig jo at være den hage ved loven, at den også ramte danskere, der havde stiftet familie i udlandet, og som derfor ikke kunne bestå det såkaldte tilknytningskrav. I det forløbne år har alle vi, der har været med til at skabe lovgivningen, modtaget klager fra udlandsdanskere, der var forfærdede over, at de dermed var afskåret fra at vende tilbage til deres fædreland.

Vi har alle været berørte af situationen, og vi har derfor alle ønsket at ændre denne del af loven fra juli 2002. Det er dette, der nu sker.

Tilknytningskravet er ikke opgivet og skal ikke opgives, men har man været dansk statsborger i 28 år eller har opholdt sig lovligt her i landet i 28 år, falder man ikke ind under tilknytningskravet, men kan frit vende tilbage til Danmark med sin familie.

Fra et nyligt ophold i USA med danske diplomater ved jeg, hvorledes denne ændring har skabt lettelse hos disse landsmænd i det fremmede. Vi andre kunne kun svare, at det har aldrig været vores mening med loven at ramme dem. Det er det ene.

Det andet er stramningen over for tvangsægteskaber, de såkaldte fætter-kusine-ægteskaber. Også her kan der opstå tvivl om forholdet. Det er jo ikke statens opgave at bestemme, hvem man kan blive gift med. Der findes også fætre og kusiner i Danmark, som indgår ægteskab. Vi kan alle nævne de argumenter, der anføres imod stramningen.

Alligevel er det jo at sætte kikkerten for det blinde øje. Ved hjælp af sådanne tvangsægteskaber byggende på en ikkedansk kultur har indvandringen kunnet accelerere fra år til år, og intet argument kan ophæve det uacceptable ved denne forandring af Danmark. Vi vil beskytte landet mod den accelererende indvandring, og vi vil beskytte især unge piger af fremmed herkomst imod at blive brugt som kanonføde for indvandringen.

Derfor § 9, stk. 8. Den rammer et forhold, som vi ganske enkelt ikke vil finde os i. Skulle der være tale om, at vi i enkelte tilfælde dømmer